

JACINT VERDAGUER I SANTALÓ

(Folgueroles, 1845 – Vallvidrera, 1902)

Sacerdot i poeta. Compagina la vida religiosa amb una dedicació constant a la poesia. Des de jove participa en els Jocs Florals de Barcelona on coneix Milà i Fontanals i Marià Aguiló. Durant quinze anys està al servei del marquès de Comillas la qual cosa li permet conèixer grans personalitats i viatjar per la geografia catalana, europea i mundial. En aquests viatges recull impressions que reflectirà posteriorment en els seus textos. Després de patir una crisi espiritual es posen en dubte algunes de les seves actituds i se'l relega al santuari de La Gleba. El cas Verdaguer adquireix un gran ressò i motiva els articles periodístics *En defensa pròpia* que volen contrarestar els atacs del bisbe Morgades, el marquès de Comillas o Jaume Collell. Mor estimat pel poble i convertit en símbol de la catalanitat.

L'autor més representatiu de la Renaixença compta amb una extensa producció poètica que va des de *Idil·lis i cants místics* (1879), *Lo somni de Sant Joan. Llegendes del Sagrat Cor de Jesús* (1882) fins a l'oda *A Barcelona* (1883) o *Dietari d'un pelegrí a Terra Santa* (1888) i que té en *l'Atlàntida*, premiada als Jocs Florals de 1887, i *Canigó* (1886) les fites més reconegudes.